

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ
ΧΑΡΙΤΙ ΘΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΙΕΡΙΣΣΟΥ, ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΔΑΜΕΡΙΟΥ

Αρ. Πρωτ.: 254

Έν Αρναία τῇ 31^η Μαρτίου 2023

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

(Υπ' ἀριθμ. 3)

Πρός
Τόν Ἱερό Κλήρο,
Τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες καί
Τόν φιλόχριστο Λαό
τῆς καθ' Ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ἀδελφοί καί τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί περιπόθητα,

Τό Θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ κατέστη ἀνά τούς αἰῶνες, κατά τήν προφητική ρήση τοῦ Θεοδόχου Συμεών, «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκ. β' 34). Πρόσωπο πού λατρεύτηκε ὅσο κανένας ἄλλος, μά μισήθηκε καί πολεμήθηκε πολύ! Ὅμως ἀπ' ὅλη τήν κατά Χριστόν Οἰκονομία, τήν ἔνσαρκη Παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ στή γῆ, τήν Ἐνανθρώπησή Του καί τό

περπάτημά Του στά γήϊνα, ένα γεγονός άμφισβητήθηκε στό έπακρο: από τήν αίρεση, από τή φιλοσοφοῦσα διάνοια, από τή λογικοκρατία, από τήν πολύμορφη Έξουσία και κυρίως τόν όρθολογισμό όπως έκφράστηκε στόν Εὐρωπαϊκό χῶρο και μάλιστα τόν Προτεσταντικό. Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ! Μέ αποτέλεσμα νά διερωτᾶται ό μέσος άνθρωπος, αν ή Ανάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι Αλήθεια ή Μῦθος! Τούτη τή λαμπρή ήμέρα τῆς Αναστάσεως Του όφείλουμε ν' απαντήσουμε και μάλιστα Άγιογραφικά, όπως δηλαδή τά ιερά Κείμενα τῆς Έκκλησίας επιτάσσουν.

Ός γνωστόν τήν ιστορία τῆς ανθρωπότητας τή γνωρίζουμε μέ ασφάλεια και ακρίβεια μέσω συγκεκριμένων προσώπων - τῶν ιστορικῶν πού κατέγραψαν τά συμβάντα τῆς εποχῆς τους και τά διέσωσαν μέσα στους αιῶνες. Κανείς μάλιστα δέν άμφισβητεῖ τά ιστορικά ντοκουμέντα πού μερικά απ' αυτά μπορούν νά επιβεβαιωθοῦν μέσω τῶν εὐρημάτων - τεκμηρίων, τά όποια ή αρχαιολογική σκαπάνη συνεχῶς ανακαλύπτει.

Γιά τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχουν τέτοια αδιάσειστα στοιχεία, ὑπάρχουν οἱ «ιστορικοί» τῆς εποχῆς και ακόμα οἱ «ιστορικοί» κάποιων παρωχημένων εποχῶν πού όραματίστηκαν και τούς άπεκαλύφθη αὐτή Του ή έλευση, ή Ανάσταση, ή Σάρκωσή Του και τήν αποτύπωσαν φιλολογικοϊστορικά στά κείμενά τους. Πρόκειται για τούς Προφήτες μέ «ιστορικό» κείμενο τήν Παλαιά Διαθήκη, όπου εκεί καταγράφονται και περιγράφονται λεπτομερέστατα ή Γέννηση, ή Σταύρωση, ή Ταφή και ή Ανάσταση Έκείνου. Κι αν ή Παλαιά Οικονομία-Διαθήκη δέν αποτελεί άποδεικτικό στοιχείο άπολύτως ασφαλές και έγκυρο για τά συμβάντα, ή “ιστορία” δέν μπορεί νά άμφισβητηθῆ και ιστορία, στήν προκειμένη περίπτωση, έγραψαν οἱ τέσσερις Εὐαγγελιστές, οἱ όποιοι έζησαν τά τότε χρόνια περισσότερο γνωσιολογικά παρά συναισθηματικά και τά κατέγραψαν ως ιστορικά ντοκουμέντα κατά τόν ἴδιο άπολύτως τρόπο πού ό Πλάτων, χάριν λόγου, αποτύπωσε τή ζωή και τή δράση τοῦ δασκάλου του Σωκράτους.

Και μιλάμε ότι κινήθηκαν γνωσιολογικά, σχεδόν άγνωστικιστικά, επειδή στό σύνολό τους οἱ Μαθητές, μετά τή Σταύρωση, εἶχαν άπορρίψει τήν Ανάσταση κι ό καθένας αναζητοῦσε νά ξαναβρῆ τήν πρό τριετίας ζωή του, τότε πού δέν εἶχε γνωρίσει Έκείνον. Έτσι ό Κλεόπας και ό άλλος Μαθητής, πορευόμενοι προς Έμμαοῦς, άμφισβήτησαν τή Θεότητα τοῦ Ίησοῦ· ό Πέτρος Τόν άρνήθηκε, ό Θωμᾶς, για νά πιστέψει, ήθελε όπτικές και άπτικές άποδείξεις: «... εάν δέν ιδῶ μέ τά μάτια μου στά χέρια Του τό σημάδι τῶν καρφιῶν και δέν βάλω τό δάκτυλό μου στό σημάδι τῶν καρφιῶν και δέν βάλω τό χέρι μου στήν πλευρά Του, ώστε όχι μόνον μέ τά μάτια μου, αλλά και μέ τά δάκτυλά μου νά βεβαιωθῶ, δέν θά πιστέψω» (Ίωάνν. κ' 25)! Ό Ίωάννης, ό “Θουκιδίδης” τῆς ιστορικῆς βιοτῆς τοῦ Χριστοῦ και τῆς Αναστάσεως Του, διατυπώνει μέ τέτοια και τόση ιστορική ακρίβεια, λεπτομέρεια και αλήθεια τά εὐρήματά του, τήν προσπάθεια, δηλαδή, πιστοποιήσεως τῆς Αναστάσεως τοῦ Ίησοῦ, ώστε εἶναι δύσκολο έως άδύνατο νά άμφισβητήση κανείς τή λογική και μετριοφόρα διατύπωση μέ τήν όποια επιχειρεῖ νά ανιχνεύση και νά άποδώση τήν αλήθεια εκείνης τῆς φήμης.

Ἡ ἐνότητα τοῦ Ἰωάννειου Εὐαγγελίου πού ἀναφέρεται στήν Ἀνάσταση καί κυρίως στή διαδρομή τῶν Μαθητῶν πρὸς τόν Τάφο, ἀποτελεῖ δεῖγμα ἱστορικῆς εὐθύνης καί ἀληθείας. Ἡ περιγραφή δέν ἀφήνει περιθώρια ἀμφισβητήσεων: «Κατόπιν λοιπόν ἀπό τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ εἶδηση (ὅτι ὁ Τάφος τοῦ Κυρίου ἦταν κενός), βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι πού ἔμενε ὁ Πέτρος, μαζί δέ μέ αὐτόν βγήκε καί ὁ ἄλλος Μαθητής (ὁ Ἰωάννης) καί ἔρχονται στό μνημεῖο. Ἔτρεχαν δέ καί οἱ δύο μαζί, ἀλλὰ ὁ ἄλλος μαθητής - ὡς νεώτερος - ἔτρεξε μπροστά γρηγορότερα ἀπὸ τόν Πέτρο κι ἔφθασε πρῶτος στό μνημεῖο. Κι ἀφοῦ ἔσκυψε, βλέπει ἀπ' ἔξω τοὺς νεκρικοὺς ἐπιδέσμους νά εἶναι κατὰ γῆς, λόγῳ ὁμῶς τῆς μεγάλης συγκινήσεώς του δέν προχώρησε νά μπῆ μέσα. Ἐνῶ λοιπόν περίμενε ἀπ' ἔξω, ἔρχεται καί ὁ Σίμων Πέτρος ὕστερα ἀπ' αὐτόν καί θαρραλέος καί ὀρμητικός, καθὼς ἦταν ἀπὸ χαρακτήρος, μπῆκε στό μνημεῖο καί παρατήρησε ἐκ τοῦ πλησίον, ὅτι οἱ νεκρικοὶ ἐπίδεσμοι ἦσαν κατὰ γῆς καί δέν ἔλειπαν, καί τὸ φακίολιο, μέ τὸ ὁποῖο εἶχαν σκεπάσει τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰησοῦ, δέν ἦταν ἀτάκτως ἀνακατεμένο μέ τοὺς ἐπιδέσμους, ἀλλὰ μέ τάξη ἦταν τυλιγμένο κάπου ἐκεῖ. Τότε, λοιπόν, μπῆκε μέσα καί ὁ ἄλλος μαθητής, πού ἦλθε πρῶτος στό μνημα καί εἶδε αὐτὰ ἐκ τοῦ πλησίον καί αὐτὸς καί ἐπίστευσε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη» (Ἰωάνν. κ' 3-8).

Ἱστορικὴ ἀξία ἔχει καί ἡ μεταστροφή τοῦ Σαῦλου σέ Ἀπόστολο τῶν Ἐθνῶν Παῦλο, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστόν, καί κατὰ τὴ δική του ὁμολογία «ἐδίωκε καί ἐπόρθει» τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἀναφέρεται κατὰ τόν λιθοβολισμό τοῦ Στεφάνου «...Καί οἱ μάρτυρες πού σύμφωνα μέ τόν νόμο ἔπρεπε πρῶτοι νά ρίξουν τοὺς λίθους ἐναντίον του, ἄφησαν πρὸς φύλαξη τὰ ροῦχα τους κοντὰ στά πόδια κάποιου νέου, πού λεγόταν Σαῦλος ...», ὡς καί «... ὁ Σαῦλος ἐπικροτοῦσε καί ἐπιδοκίμαζε μαζί μέ τοὺς φονεῖς-διώκτες του τὴ θανατικὴ ἐκτέλεση τοῦ Στεφάνου» (Πραξ. ζ' 58 καί 60)! Ἔχουμε, δηλαδή, ἓνα φανατικό Ἑβραῖο, ἀγνωστικιστὴ, στερεὰ δεμένο μέ τὴν πίστη τῶν πατέρων του καί διώκοντα τὴ θρησκεία τοῦ Ναζωραίου. Στὶς Πράξεις, ἐπίσης, ἀναφέρεται: «Ὁ δέ Σαῦλος, σάν νά ζοῦσε μέσα σέ κάποια φονικὴ ἀτμόσφαιρα, ἐξακολουθοῦσε νά ἀποπνέη ἀπὸ μέσα του καί νά ἐκδηλώνη αἰσθήματα ἀπειλῆς καί φθόνου κατὰ τῶν Μαθητῶν τοῦ Κυρίου· καί γι' αὐτὸ προσῆλθε στόν ἀρχιερέα καί ζήτησε ἀπ' αὐτόν συστατικὲς καί ἐξουσιοδοτικὲς ἐπιστολές γιὰ τὴ Δαμασκὸ καί τίς ἐκεῖ Συναγωγές, μέ σκοπὸ, ἐάν βρῆ κάποιους πού νά ἀνήκουν στόν δρόμο καί στήν αἵρεση τοῦ Ἰησοῦ, εἴτε ἄντρες εἴτε γυναῖκες, νά τοὺς φέρη δεμένους στήν Ἱερουσαλήμ» (Πράξ. θ' 1-2)! Πρόκειται γιὰ ἓνα συνειδητὸ ἀντιχριστιανό, πού θεωροῦσε τόν ἐξολοθρεμὸ τους ὡς θρησκευτικὸ χρέος, ὡς ἐπιταγὴ θεϊκή!

Μέ ποιὰ, λοιπόν, λογικὴ μπορεῖ νά ἐρμηνεύση κανεὶς αὐτὴ τὴ μεταστροφή; Ἕνας Ἑβραῖος τῆς μορφώσεως τοῦ Παύλου καί τῶν θρησκευτικῶν φανατικῶν του πεποιοτήσεων, πῶς εἶναι δυνατόν ἀπὸ φοβερὸς διώκτης νά μεταβληθῆ σέ διαπρύσιο κήρυκα, ἔτσι χωρὶς λόγο; Πῶς προσηλύτισαν οἱ ἀγράμματοι Μαθητές ἓνα καταξιωμένο ἐπιστήμονα; Κεντρικὸ σύνθημα, κήρυγμα, πυρήνα θά λέγαμε τοῦ κηρύγματός του κατέστησε ὁ Παῦλος τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὴν ὁποία ἔλεγε: «Ἐάν δέ ὁ Χριστός δέν ἀνέστη, εἶναι χωρὶς πραγματικὸ περιεχόμενο τὸ κήρυγμά μας, κούφια καί

χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο είναι και η πίστη σας. Επιπλέον εμείς οι Απόστολοι συλλαμβανόμαστε και ψευδομάρτυρες που δίνουμε ψευδή μαρτυρία για τόν Θεό, ότι ανέστησε τόν Χριστό, τόν οποίο δέν ανέστησε ... Αλλά όχι· γιατί τώρα ο Χριστός ανέστη εκ νεκρών, πρώτος απ' όλους τούς άλλους και μέ τήν Ανάστασή Του βεβαιώνει, ότι θά ακολουθήση έπειτα ή ανάσταση και τών άλλων κεκοιμημένων» (Α' Κορ. ιε' 14 και 20)!

Άρα για τόν Παῦλο που έβίωσε δύο μορφές ζωής, μία του Σαύλου και μία του Παύλου, ή Ανάσταση, ή παρουσία του αναστημένου Ίησού σέ προσωπικό επίπεδο άνέτρεψε αρχές πολέμιες και πραγματοποιήθηκε ή μεγάλη μεταβολή. Είναι, λοιπόν, ο Παῦλος αποδεικτικό στοιχείο τής Αναστάσεως Έκείνου!

Αδελφοί μου, ή Ανάσταση του Χριστού γίνεται αναγκαίο γεγονός και αναμφισβήτητη ύποχρέωση, όχι για όσους πιστεύουν χωρίς νά έρευνούν, αλλά για όσους έρευνούν και πιστεύουν. Και αυτό γιατί έξω από τή λογική επιχειρηματολογία, τά πάντα μένουν αστήρικτα και μετέωρα. Συγκεκριμένα, οί Μαθητές από τή φύση τους δύσπιστοι όντες, πώς, χωρίς άπτες αποδείξεις θά κήρυτταν μιάν ανάσταση ψεύτικη και φανταστική μέ τίμημα τήν ίδια τή ζωή τους, που κατέληγε στον θάνατο περνώντας μέσα από βασανιστήρια, μαρτύρια, κολαστήρια ψυχής και σώματος; Πώς μπορεί άνθρωποι που Τόν άρνήθηκαν μπροστά από μία ύπηρέτρια, όπως ο Πέτρος, στή συνέχεια μπροστά στο ίδιο Συμβούλιο που καταδίκασε τόν Χριστό νά όμολογήσουν “Χριστόν έσταυρωμένον και αναστάντα”, λέγοντας «ύποχρέωση και καθήκον έχουμε νά πειθαρχούμε μάλλον στον Θεό, παρά στους ανθρώπους» (Πράξ. ε' 29); Όταν, λοιπόν, ή λογική γίνη τό όργανο τής προσεγγίσεως του Ίησού, τότε αυτή οδηγεί κατευθείαν στην Ανάστασή Του και καθιστά τό υπέρλογο τής Θεότητας και τών Ουρανίων πραγμάτων, νοητό και αποδεκτό από τόν άνθρωπο!

**ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ΑΔΕΛΦΟΙ!
ΝΑΙ, ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!**

“Άγιον Πάσχα 2023

Μέ αναστάσιμους πατρικούς άσπασμούς
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Γεωργίου Θεοκλήτου

† Ο Ίερισσοῦ, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Σημείωση: Νά αναγνωσθῆ επ' Εκκλησίας, εϋθύς μετά τήν ανάγνωσιν του Έωθινου Ευαγγελίου τής Αναστασίμου Ακολουθίας.